

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul IV — Nr. 243

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRIRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 30 septembrie 1992

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECRETE ȘI LEGI			
25	— Decret pentru aprobarea și supunerea spre ratificare Parlamentului a Convenției dintre România și Republica Turcia privind transferul persoanelor condamnate	2	Convenție asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii (încheiată la 25 octombrie 1980) 6—11
99	— Lege pentru ratificarea Convenției dintre România și Republica Turcia privind transferul persoanelor condamnate	2	189. — Decret privind promulgarea Legii pentru aderarea României la Convenția de la Haga din 25 octombrie 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii 11
★			
Convenție între România și Republica Turcia privind transferul persoanelor condamnate	3—5	90. — Decret cu privire la aderarea României la Convenția europeană asupra statutului juridic al copiilor născuți în afara căsătoriei (Strasbourg, 15 octombrie 1975)	12
188	— Decret cu privire la promulgarea Legii pentru ratificarea Convenției dintre România și Republica Turcia privind transferul persoanelor condamnate	5	101. — Lege pentru aderarea României la Convenția europeană asupra statutului juridic al copiilor născuți în afara căsătoriei, încheiată la Strasbourg la 15 octombrie 1975 12
★			
89	— Decret cu privire la aderarea României la Convenția de la Haga din 25 octombrie 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii	5	Convenția europeană asupra statutului juridic al copiilor născuți în afara căsătoriei (Strasbourg, 15 octombrie 1975) 13—14
100	— Lege pentru aderarea României la Convenția de la Haga din 25 octombrie 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii	6	190. — Decret privind promulgarea Legii pentru aderarea României la Convenția europeană asupra statutului juridic al copiilor născuți în afara căsătoriei, încheiată la Strasbourg la 15 octombrie 1975 15

DECRETE ȘI LEGI**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****DECRET**

**pentru aprobarea și supunerea spre ratificare Parlamentului
a Convenției dintre România și Republica Turcia
privind transferul persoanelor condamnate**

În temeiul art. 91 alin. (1) și art. 99 din Constituția României,
precum și al art. 1 și 4 din Legea nr. 4/1991 privind încheierea și ratifi-
carea tratatelor,

Președintele României decretează:

Art. 1. — Se aprobă Convenția dintre România și Republica Turcia
privind transferul persoanelor condamnate, semnată la Ankara la
28 mai 1991.

Art. 2. — Convenția dintre România și Republica Turcia privind
transferul persoanelor condamnate, semnată la Ankara la 28 mai 1991,
se supune spre ratificare Parlamentului.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

**În temeiul art. 99 alin. (2) din
Constituția României, contrasemnăm
acest decret.**

PRIM-MINISTRU

THEODOR STOLOJAN

București, 18 februarie 1992.

Nr. 25.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

**pentru ratificarea Convenției dintre România și Republica Turcia
privind transferul persoanelor condamnate**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic — Se ratifică Convenția dintre România și Republica
Turcia privind transferul persoanelor condamnate, semnată la Ankara
la 28 mai 1991.

*Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 23 martie 1992,
cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.*

PREȘEDINTELE SENATULUI

academician ALEXANDRU BÎRLĂDEANU

*Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din
3 septembrie 1992, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din
Constituția României.*

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

MARȚIAN DAN

București, 16 septembrie 1992.

Nr. 99.

C O N V E N T I E

între România și Republica Turcia privind transferul persoanelor condamnate

România și Republica Turcia, în dorința de a adânci cooperarea în materie penală și de a permite condamnaților să execute pedepsele privative de libertate în țara ai căror cetățeni sînt, în vederea reintegrării lor sociale, au convenit următoarele :

CAPITOLUL I

Principii generale

ARTICOLUL 1.

În înțelesul prezentei convenții :

a) expresia *statul de condamnare* înseamnă statul în care a fost condamnat infractorul și de unde urmează să fie transferat ;

b) expresia *statul de executare* înseamnă statul în care urmează să fie transferat condamnatul în vederea executării pedepsei ;

c) termenul *condamnat* înseamnă orice persoană care, făcînd obiectul unei hotărîri judecătorești de condamnare pe teritoriul unuia sau celuilalt stat, este obligată să execute o pedeapsă privativă de libertate și se află în stare de detenție.

ARTICOLUL 2

Cele două state contractante se angajează să-și acorde reciproc, în condițiile prevăzute de prezenta convenție, transferarea persoanelor condamnate.

ARTICOLUL 3

Cererea de transferare poate fi făcută :

- a) fie de către statul de condamnare ;
- b) fie de către statul de executare ;
- c) fie personal de către condamnat, care prezintă, în acest scop, o cerere unuia dintre cele două state.

ARTICOLUL 4

Prezenta convenție se aplică în următoarele condiții :

a) infracțiunea care face obiectul cererii trebuie să fie incriminată de legislația ambelor state ;

b) hotărîrea judecătorească prevăzută la art. 1 lit. c) trebuie să fie definitivă și executorie ;

c) condamnatul trebuie să aibă cetățenia statului în care urmează să fie transferat ;

d) condamnatul trebuie să-și dea consimțămîntul la transferare ;

e) în momentul cererii de transferare, condamnatul trebuie să mai aibă de executat cel puțin un an de pedeapsă privativă de libertate. În mod excepțional, cele două state pot conveni asupra transferării și în cazul în care durata pedepsei care a rămas de executat este mai mică decît cea sus-menționată

ARTICOLUL 5

Statul de condamnare aduce la cunoștința celuilalt stat orice condamnare pronunțată împotriva unui cetățean al acestui de pe urmă stat, care ar putea duce la transferare, potrivit prevederilor prezentei convenții.

Autoritățile competente din statul de condamnare aduc la cunoștința oricărui cetățean al celuilalt stat, împotriva căruia s-a dat o hotărîre definitivă de condamnare, faptul că are posibilitatea, în condițiile prezentei convenții, să ceară transferarea sa în vederea executării pedepsei în țara al căru cetățean este.

Condamnatul trebuie încunostințat în scris despre orice hotărîre luată de vreunul dintre cele două state în legătură cu o cerere de-transferare.

ARTICOLUL 6

Transferarea condamnatului este respinsă :

a) dacă unul dintre cele două state consideră că transferarea ar putea aduce atingere suveranității, securității, ordinii sale publice, principiilor fundamentale ale ordinii de drept sau altor interese fundamentale ale sale ;

b) dacă autoritățile competente din statul de executare au pronunțat împotriva condamnatului respectiv, pentru aceleași fapte, o hotărîre judecătorească definitivă ;

c) dacă hotărîrea pronunțată împotriva condamnatului nu poate fi pusă în executare în statul de executare, întrucît face obiectul prescripției sau al altei cauze care, în conformitate cu dispozițiile legale din acel stat, împiedică punerea în executare a condamnării respective ;

d) dacă condamnarea a fost pronunțată în cazul unei infracțiuni de natură strict militară.

ARTICOLUL 7

Transferarea condamnatului poate fi respinsă :

a) dacă autoritățile competente din statul de executare au hotărît să nu pornească urmărirea sau să înceteze urmărirea începută pentru aceleași fapte ;

b) dacă faptele care stau la baza condamnării fac obiectul urmăririi în statul de executare ;

c) dacă condamnatul nu a achitat despăgubirile care-i revin. Totuși, sumele datorate cu titlu de despăgubiri, amenzi, cheltuieli de judecată și condamnări pecuniare de orice fel pot fi executate în statul de executare, în conformitate cu legislația acestuia ;

d) dacă condamnatul are și cetățenia statului de condamnare. Calitatea de cetățean este apreciată în raport cu data condamnării.

ARTICOLUL 8

1. Condamnatul trebuie să-și dea consimțămîntul la transferarea de bunăvoie și în deplină cunoștință de cauză în privința consecințelor juridice care decurg din aceasta. Dacă unul dintre cele două state consideră necesar, avînd în vedere vîrsta sau starea fizică ori psihică a condamnatului, consimțămîntul este dat de reprezentantul acestuia. Procedura urmată în acest sens este reglementată de dreptul din statul de condamnare.

2. Statul de condamnare trebuie să-și permită statului de executare, la cerere, să verifice, prin intermediul unui funcționar consular, dacă consimțămîntul la transferare a fost dat în condițiile prevăzute în paragraful anterior.

ARTICOLUL 9

1. Pedeapsa pronunțată în statul de condamnare este direct executorie în statul de executare pentru partea care n-a fost executată în statul de condamnare.

Totuși, autoritățile competente din statul de executare decid, printr-o hotărîre judecătorească, asupra modalităților de punere în executare a hotărîrii pronunțate în statul de condamnare.

2. Dacă pedeapsa dată de statul de condamnare este, sub aspectul naturii și al duratei, mai gravă decît cea prevăzută de legea statului de executare pentru aceleași fapte, acest de pe urmă stat o înlocuiește cu o pedeapsă privativă de libertate care corespunde cel mai bine în legislația sa sau reduce pedeapsa pronunțată la maximum legal aplicabil.

3. Pedeapsa înlocuită nu poate nici agrava, prin natură sau durată, pedeapsa privativă de libertate pronunțată de statul de condamnare și nici depăși maximum prevăzut de legea statului de executare.

ARTICOLUL 10

Statul de executare informează statul de condamnare, la cererea acestuia, asupra modului de executare a condamnării.

ARTICOLUL 11

Modalitățile de executare a pedepsei sînt reglementate de legea statului de executare, singurul competent să ia orice decizii referitoare la aceasta.

ARTICOLUL 12

Numai statul de condamnare are dreptul de a statua în privința oricărui recurs de revizuire introdus împotriva condamnării.

ARTICOLUL 13

1. Condamnații transferați beneficiază de amnistia și grațierea intervenite în vreunul dintre cele două state.

2. Statul de condamnare informează neîntîrziat statul de executare în legătură cu orice decizie sau măsură care conduce la încetarea, în întregime sau în parte, a executării pedepsei.

3. Autoritățile competente din statul de executare pun capăt executării pedepsei de îndată ce li se aduce la cunoștință vreo decizie sau măsură care are ca efect înlăturarea caracterului executoriu al pedepsei.

ARTICOLUL 14

Nici un condamnat transferat în aplicarea prezentei convenții nu mai poate fi urmărit, arestat sau deținut în statul de executare pentru infracțiunea ce a atras pedeapsa pronunțată de către statul de condamnare, care a dat loc transferării.

ARTICOLUL 15

Prezenta convenție se va aplica la executarea condamnărilor pronunțate fie înainte, fie după intrarea ei în vigoare.

CAPITOLUL II

Procedura

ARTICOLUL 16

Orice cerere de transferare se formulează în scris. Ea cuprinde datele de identificare a condamnatului, locul de detenție din statul de condamnare și domiciliul (reședința) din statul de executare. Aceasta este

însoțită de o declarație constatatoare a consimțămîntului condamnatului sau al reprezentantului acestuia la transferare.

ARTICOLUL 17

Statul de condamnare adresează statului de executare o copie conformă a hotărîrii de condamnare. Aceasta atestă caracterul executoriu al hotărîrii și precizează, pe cît posibil, împrejurările infracțiunii, data și locul comiterii ei, precum și calificarea acesteia și dispozițiile legale aplicabile. Ea oferă toate informațiile necesare privind durata pedepsei rămase de executat, durata detenției preventive executate și reducerile de pedeapsă acordate, precum și cele referitoare la personalitatea condamnatului și comportarea acestuia în statul de condamnare înainte și după pronunțarea deciziei de condamnare.

Statul de executare aduce la cunoștința statului de condamnare, înainte de acceptarea cererii de transferare, pedeapsa maximă prevăzută de propria legislație pentru aceleași fapte.

Dacă unul dintre cele două state consideră că informațiile furnizate de către celălalt stat nu sînt suficiente ca să-i permită să aplice prezenta convenție acesta cere completarea lor.

ARTICOLUL 18

Cererile de transferare se transmit direct între ministerele de justiție.

ARTICOLUL 19

Actele și documentele transmise în aplicarea prezentei convenții sînt scutite de formalitățile de legalizare ; ele poartă semnătura și ștampila autorității competente.

Aceste documente vor fi însoțite de o traducere, fie în limba statului de executare, fie în limbile franceză sau engleză.

ARTICOLUL 20

Atunci cînd propunerea de transferare este aprobată, ministerele de justiție din ambele state sînt obligate să convină neîntîrziat asupra locului, datei și a modalităților de transferare a condamnatului.

ARTICOLUL 21

Cheltuielile de transferare revin statului de executare, exceptînd totuși cheltuielile angajate exclusiv pe teritoriul celuilalt stat.

Statul căruia îi revin cheltuielile de transferare asigură escorta.

CAPITOLUL III

Dispoziții finale

ARTICOLUL 22

1. Fiecare dintre cele două state va notifica celuilalt stat îndeplinirea procedurilor impuse de propria legislație pentru intrarea în vigoare a prezentei convenții. Schimbul notificărilor de constatare a îndeplinirii acestor proceduri se va face cît mai curînd posibil.

2. Prezenta convenție va intra în vigoare după 30 (treizeci) de zile de la data schimbului instrumentelor de ratificare.

3. Prezenta convenție se încheie pe o perioadă nelimitată. Totuși, fiecare dintre cele două state va putea s-o denunțe în orice moment, adresînd celuilalt, pe cale diplomatică, o notificare scrisă de denunțare; în acest caz, denunțarea va produce efecte la un an de la data primirii sus-menționatei notificări

Pentru România,
Victor Babiuc,
ministrul justiției

Drept pentru care, reprezentanții împuterniciți ai celor două state au semnat prezenta convenție.

Făcută la Ankara la 28 mai 1991, în două exemplare originale în limbile română, turcă și franceză, toate cele trei texte avînd aceeași valoare. Deosebirile de interpretare se vor rezolva pe baza textului în limba franceză.

Pentru Republica Turcia,
Oltan Sungurlu,
ministrul justiției

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**cu privire la promulgarea Legii pentru ratificarea Convenției
dintre România și Republica Turcia privind transferul
persoanelor condamnate**

În temeiul art. 77 alin. (1) din Constituția României, promulgăm Legea pentru ratificarea Convenției dintre România și Republica Turcia privind transferul persoanelor condamnate și dispunem publicarea ei în Monitorul Oficial al României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 15 septembrie 1992.
Nr. 138.

★

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**cu privire la aderarea României la Convenția de la Haga
din 25 octombrie 1980 asupra aspectelor civile
ale răpirii internaționale de copii**

În temeiul art. 91 alin. (1) și art. 99 din Constituția României, precum și al art. 1 și 4 din Legea nr. 4/1991 privind încheierea și ratificarea tratatelor,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Art. 1. — Se aprobă aderarea României la Convenția de la Haga din 25 octombrie 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii.

Art. 2. — Convenția de la Haga din 25 octombrie 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii se supune spre ratificare Parlamentului.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

În temeiul art. 99 alin. (2) din
Constituția României, contrasem-
năm acest decret.

PRIM-MINISTRU
THEODOR STOLOJAN

București, 21 aprilie 1992.
Nr. 89.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru aderarea României la Convenția de la Haga
din 25 octombrie 1980 asupra aspectelor civile
ale răpirii internaționale de copii

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. — România aderă la Convenția de la Haga din 25 octombrie 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii.

Art. 2. — În conformitate cu dispozițiile art. 6 alin. 1 din convenție, se desemnează Ministerul Justiției ca autoritate centrală pentru aducerea la îndeplinire a obligațiilor stabilite prin convenție.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 11 iunie 1992, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE SENATULUI
academician **ALEXANDRU BÎRLĂDEANU**

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 8 septembrie 1992, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
MĂRȚIAN DAN

București, 16 septembrie 1992.
Nr. 100.

C O N V E N Ț I E

asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii *)

(Încheiată la 25 octombrie 1980)

Statele semnatare ale prezentei convenții,
profund convinse că interesul copilului este de importanță primordială în orice problemă privind încredințarea sa,

dornice să protejeze copilul, pe plan internațional, împotriva efectelor dăunătoare ale unei deplasări sau neînapoierei ilicite și să întocmească proceduri în vederea garantării imediatei înapoierei a copilului în statul reședinței sale obișnuite, precum și de a asigura protecția dreptului de vizitare,

au hotărât să încheie o convenție în acest scop și au căzut de acord asupra dispozițiilor următoare :

CAPITOLUL I

Câmpul de aplicare a convenției

ARTICOLUL 1

Prezenta convenție are drept obiect :

- a) de a asigura înapoierea imediată a copiilor deplasați sau reținuți ilicit în orice stat contractant ;
- b) de a face să se respecte efectiv în celelalte state contractante drepturile privind încredințarea și vizitarea, care există într-un stat contractant.

ARTICOLUL 2

Statele contractante iau toate măsurile corespunzătoare spre a asigura, în limitele teritoriului lor, realizarea obiectivelor convenției. În acest scop, ele urmează să recurgă la procedurile lor de urgență

ARTICOLUL 3

Deplasarea sau neînapoierea unui copil se consideră ilicită :

- a) când are loc prin violarea unui drept privind încredințarea, atribuit unei persoane, unei instituții

*) Traducere.

sau oricărui alt organism acționînd fie separat, fie împreună, prin legea statului în care copilul își avea reședința obișnuită, imediat înaintea deplasării sau neînapoierii sale ; și

b) dacă la vremea deplasării sau neînapoierii acest drept era exercitat în mod efectiv, acționîndu-se separat sau împreună ori ar fi fost astfel exercitate, dacă asemenea împrejurări nu ar fi survenit.

Dreptul privind încredințarea, vizat la lit. a), poate rezulta, între altele, dintr-o atribuire deplin drept, dintr-o hotărîre judecătorească sau administrativă sau dintr-un acord în vigoare potrivit dreptului aceluia stat.

ARTICOLUL 4

Convenția se aplică oricărui copil care își avea reședința obișnuită într-un stat contractant imediat înainte de încălcarea drepturilor privind încredințarea sau vizitarea. Aplicarea convenției încetează cînd copilul atinge vîrsta de 16 ani

ARTICOLUL 5

În înțelesul prezentei convenții .

a) *dreptul privind încredințarea* include dreptul cu privire la îngrijirile convenite persoanei copilului și, îndeosebi, acela de a hotărî asupra locului reședinței sale .

b) *dreptul de vizitare* include dreptul de a duce copilul pentru o perioadă limitată de timp în alt loc decît cel al reședinței sale obișnuite

CAPITOLUL II

Autorități centrale

ARTICOLUL 6

Fiecare stat contractant desemnează o autoritate centrală însărcinată să satisfacă obligațiile ce-i sînt impuse prin convenție.

Un stat federal, un stat în care sînt în vigoare mai multe sisteme de drept sau un stat avînd organizații teritoriale autonome este liber să desemneze mai mult de o autoritate centrală și să specifice întinderea teritorială a puterilor fiecăreia dintre aceste autorități. Statul care folosește această posibilitate desemnează autoritatea centrală căreia îi pot fi adresate cererile, în vederea transmiterii lor autorității centrale competente din acest stat

ARTICOLUL 7

Autoritățile centrale urmează să coopereze între ele și să promoveze o colaborare între autoritățile competente în statele lor respective, pentru a asigura imediată înapoiere a copiilor și a realiza celelalte obiective ale prezentei convenții.

În special, ele urmează fie direct, fie cu sprijinul oricărui intermediar, să ia toate măsurile potrivite :

a) pentru localizarea unui copil deplasat sau reținut ilicit ;

b) pentru prevenirea de noi pericole pentru copil sau de pagube pentru părțile interesate, luînd sau procedînd astfel încît să fie luate măsuri provizorii ;

c) pentru a asigura înapoierea de bună voie a copilului sau a înlesni o soluție amiabilă ;

d) pentru schimb de informații, dacă se dovedește util, privitoare la situația socială a copilului ;

e) pentru a furniza informații generale privind dreptul statului lor în legătură cu aplicarea convenției ;

f) pentru a introduce sau a înlesni deschiderea unei proceduri judiciare sau administrative, menite să obțină înapoierea copilului și, dacă este cazul, să îngăduie organizarea sau exercitarea efectivă a dreptului de vizitare ;

g) pentru a acorda sau înlesni, dacă este cazul, obținerea de asistență judiciară și juridică, inclusiv participarea unui avocat ;

h) pentru a asigura, pe plan administrativ, dacă va fi necesar și oportun, înapoierea fără pericol a copilului ;

i) pentru a se ține reciproc la curent asupra aplicării convenției și, pe cît posibil, a înlătura eventualele obstacole ivite cu prilejul aplicării sale

CAPITOLUL III

Înapoierea copilului

ARTICOLUL 8

Persoana, instituția sau organismul care pretinde că un copil a fost deplasat sau reținut prin violarea dreptului privind încredințarea poate să sesizeze fie autoritatea centrală a reședinței obișnuite a copilului, fie pe aceea a oricărui stat contractant, pentru ca acestea să acorde asistența lor în vederea asigurării înapoierii copilului.

Cererea urmează să cuprindă :

a) informații privind identitatea reclamantului, a copilului și a persoanei despre care se susține că a luat sau a reținut copilul ;

b) data nașterii copilului, dacă este posibil să fie obținută ;

c) motivele pe care se sprijină reclamantul pentru a cere înapoierea copilului ;

d) toate informațiile disponibile privitoare la localizarea copilului și identitatea persoanei cu care copilul este presupus a se afla ;

e) copie autentificată a oricărei decizii sau acord utile ;

f) o atestare sau declarație sub jurămînt emanînd de la autoritatea centrală sau de la altă autoritate competentă a statului în care se află reședința obișnuită sau de la o altă persoană calificată privind dreptul statului în materie ;

g) orice alt document util

ARTICOLUL 9

Cînd autoritatea centrală, care este sesizată printr-o cerere în temeiul art. 8, are motive să creadă că copilul se află într-un alt stat contractant, ea transmite cererea direct și fără întîrziere autorității centrale a acestui stat contractant, informînd despre aceasta autoritatea centrală reclamantă sau, dacă este cazul, pe reclamant

ARTICOLUL 10

Autoritatea centrală a statului unde se află copilul va lua sau va face să se ia orice măsură susceptibilă să asigure înapoierea acestuia de bunăvoie.

ARTICOLUL 11

Autoritățile judiciare sau administrative ale oricărui stat contractant urmează să procedeze de urgență în vederea înapoierii copilului.

Cînd autoritatea judiciară sau administrativă sesizată nu a statuat, într-un termen de 6 săptămîni din

momentul sesizării sale, reclamantul sau autoritatea centrală a statului solicitat, din proprie inițiativă sau la cererea autorității centrale a statului solicitant, poate cere o declarație asupra motivelor acestei întirzieri. Dacă răspunsul este primit de către autoritatea centrală a statului solicitat, această autoritate urmează a o transmite autorității centrale a statului solicitant sau, dacă este cazul, reclamantului.

ARTICOLUL 12

Cînd un copil a fost deplasat sau reținut ilicit în înțelesul art. 3 și o perioadă de mai puțin de un an s-a scurs cu începere de la deplasare sau neînapoiere în momentul introducerii cererii înaintea autorității judiciare sau administrative a statului contractant unde se află copilul, autoritatea sesizată dispune înapoierea sa imediată.

Autoritatea judiciară sau administrativă, sesizată fiind chiar după expirarea perioadei de un an prevăzute la alineatul precedent, urmează, de asemenea, să dispună înapoierea copilului, afară dacă nu se stabilește că copilul s-a integrat în noul său mediu.

Cînd autoritatea judiciară sau administrativă a statului solicitat are motive de a crede că copilul a fost luat într-un alt stat, ea poate suspenda procedura sau să respingă cererea de înapoiere a copilului.

ARTICOLUL 13

Prin excepție de la dispozițiile articolului precedent, autoritatea judiciară sau administrativă a statului solicitat nu este ținută să dispună înapoierea copilului, dacă persoana, instituția sau organismul care se împotrivesc înapoierii sale stabilește :

a) că persoana, instituția sau organismul care avea în îngrijire copilul nu exercita efectiv dreptul privind încredințarea la data deplasării sau neînapoierii, ori consimțise sau achiesase ulterior acestei deplasări sau neînapoieri ; sau

b) că există un risc grav ca înapoierea copilului să-l expună unui pericol fizic sau psihic sau ca în orice alt chip să-l situeze într-o situație intolerabilă.

Autoritatea judiciară sau administrativă poate, de asemenea, să refuze a dispune înapoierea copilului, dacă constată că acesta se împotrivesc la înapoierea sa și că a atins o vîrstă sau o maturitate care face necesar să se țină seama de opinia sa.

La aprecierea împrejurărilor vizate în acest articol, autoritățile judiciare sau administrative urmează să țină seama de informațiile puse la dispoziție de autoritatea centrală sau orice altă autoritate competentă a statului în care se află reședința obișnuită a copilului privitor la situația sa socială.

ARTICOLUL 14

Pentru a stabili existența unei deplasări sau a unei neînapoieri ilicite în înțelesul art. 3, autoritatea judiciară sau administrativă a statului solicitat poate ține seama în mod direct de legea și de hotărîrile judiciare sau administrative recunoscute sau nu în mod formal în statul în care se află reședința obișnuită a copilului, fără a recurge la procedurile specifice asupra dovedirii acestui drept sau pentru recunoașterea hotărîrilor străine care ar fi altfel aplicabile.

ARTICOLUL 15

Autoritățile judiciare sau administrative ale unui stat contractant pot cere, înainte de a dispune înapoierea copilului, ca reclamantul să înfățișeze o hotărîre sau o atestare emanînd de la autoritățile statului în care se află reședința obișnuită a copilului, prin care să se constate că deplasarea sau neînapoierea era ilicită în înțelesul art. 3 al convenției, în măsura în care această hotărîre sau atestare poate fi obținută în acest stat. Autoritățile centrale ale statelor contractante acordă asistență, în măsura posibilului, reclamantului, spre a obține o atare decizie sau atestare.

ARTICOLUL 16

După ce vor fi fost informate despre deplasarea ilicită a unui copil sau despre neînapoierea sa în înțelesul art. 3, autoritățile judiciare sau administrative ale statului contractant unde copilul a fost deplasat sau reținut nu vor mai putea statua asupra fondului dreptului privind încredințarea pînă cînd nu se va stabili că nu se află într-unite condițiile prezentei convenții pentru înapoierea copilului sau pînă cînd o perioadă rezonabilă nu se va fi scurs fără ca o cerere pentru aplicarea convenției să se fi făcut.

ARTICOLUL 17

Singură împrejurarea că o hotărîre privitoare la încredințare a fost pronunțată sau este susceptibilă să fie recunoscută în statul solicitat nu poate justifica refuzul de a retrimite copilul potrivit prevederilor acestei convenții, dar autoritățile judiciare sau administrative ale statului solicitat pot lua în considerare motivele acestei hotărîri care ar intra în sfera de aplicare a convenției.

ARTICOLUL 18

Dispozițiile acestui capitol nu limitează puterea autorității judecătorești sau administrative de a dispune înapoierea copilului oricînd.

ARTICOLUL 19

O hotărîre asupra înapoierii copilului, pronunțată în cadrul convenției, nu afectează fondul dreptului privind încredințarea.

ARTICOLUL 20

Înapoierea copilului potrivit dispozițiilor art. 12 poate fi refuzată în cazul în care nu ar fi permisă de principiile fundamentale ale statului solicitat cu privire la salvagardarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

CAPITOLUL IV

Dreptul de vizitare

ARTICOLUL 21

O cerere vizînd organizarea sau protejarea exercitării efective a unui drept de vizitare poate fi adresată autorității centrale a unui stat contractant, potrivit aceluiași modalități, cu o cerere vizînd înapoierea copilului.

Autoritățile centrale sînt legate prin obligațiile de cooperare vizate la art. 7, pentru a asigura exercitarea nestînjinită a dreptului de vizitare și îndeplinirea tuturor condițiilor la care exercitarea acestui drept ar fi supusă și în vederea înlăturării, în măsura posibilului, a obstacolelor de natură a se împotrivi la aceasta.

Autoritățile centrale, fie în mod direct, fie prin intermediari, pot iniția sau favoriza o procedură legală în vederea organizării sau protejării dreptului de vizitare, precum și a condițiilor în care exercitarea acestui drept va putea fi supusă.

CAPITOLUL V

Dispoziții generale

ARTICOLUL 22

Nici o cauțiune și nici o depunere, sub orice denumire ar fi, nu pot fi impuse spre a garanta plata spezelor și cheltuielilor în contextul procedurilor judecătorești sau administrative vizate prin convenție.

ARTICOLUL 23

Nici o legalizare sau formalitate similară nu se va cere în contextul convenției.

ARTICOLUL 24

Orice cerere, comunicare sau alt document se trimite, în limba originală, autorității centrale a statului solicitat și însoțite de o traducere în limba oficială sau într-una dintre limbile oficiale ale acestui stat ori, dacă această traducere este greu realizabilă, de o traducere în limbile franceză sau engleză.

Totuși, un stat contractant va putea, făcând rezerva prevăzută la art. 42, să se opună folosirii fie a limbii franceze, fie a celei engleze, în orice cerere, comunicare sau alt document adresate autorității sale centrale.

ARTICOLUL 25

Cetățenii unui stat contractant și persoanele cu reședința obișnuită în acest stat vor avea dreptul, pentru tot ceea ce privește aplicarea convenției, la asistența judiciară și juridică în orice alt stat contractant, în aceleași condiții ca și când ei înșiși ar fi cetățeni ai acestui alt stat și și-ar avea acolo reședința în mod obișnuit.

ARTICOLUL 26

Fiecare autoritate centrală va suporta propriile sale speze în aplicarea convenției.

Autoritatea centrală și celelalte servicii publice ale statelor contractante nu vor impune nici un fel de speze cu privire la cererile introduse în aplicarea convenției. Între altele, nu pot pretinde reclamantului plata spezelor și cheltuielilor procesului sau, eventual, speze pricinuite de participarea unui avocat. Totuși, ele pot cere plata cheltuielilor cauzate sau urmînd a fi cauzate de operațiuni legate de înapoierea copilului.

Cu toate acestea, un stat contractant va putea, făcînd rezerva prevăzută la art. 42, să declare că nu este ținut la plata spezelor, vizate de alineatul precedent, în legătură cu participarea unui avocat sau a

unui consilier juridic, ori la speze judiciare, decît în măsura în care aceste cheltuieli pot fi acoperite prin sistemul său de asistență judiciară și juridică.

Disponînd înapoierea copilului sau stăruind asupra dreptului de vizitare potrivit prevederilor convenției, autoritatea judecătorească sau administrativă poate, dacă este cazul, să pună în sarcina persoanei care a deplasat sau reținut copilul, sau care a împiedicat exercitarea dreptului de vizitare, plata tuturor spezelor necesare întreprinse de reclamant sau în numele său, între altele spezele de călătorie, spezele de reprezentare judecătorească ale reclamantului și de înapoiere a copilului, precum și toate cheltuielile și plățile făcute pentru localizarea copilului.

ARTICOLUL 27

Cînd apare clar că nu sînt îndeplinite condițiile cerute de convenție sau că cererea nu este întemeiată, o autoritate centrală nu este ținută să accepte atare cerere. În acest caz, ea îl informează de îndată pe reclamant despre motivele sale sau, dacă este cazul, autoritatea centrală care i-a transmis cererea.

ARTICOLUL 28

O autoritate centrală poate pretinde ca cererea să fie însoțită de o autorizație în scris prin care să fie împuternicită să acționeze în contul reclamantului sau să desemneze un reprezentant care să acționeze în numele său.

ARTICOLUL 29

Convenția nu împieteză asupra posibilității persoanei, instituției sau organismului, care pretinde că dreptul privitor la încredințare sau de vizitare în înțelesul art. 3 sau 21 au fost violate, să se adreseze direct autorităților judiciare sau administrative ale statelor contractante, în aplicarea sau neaplicarea dispozițiilor convenției.

ARTICOLUL 30

Orice cerere, supusă autorității centrale sau direct autorităților judecătorești sau administrative ale unui stat contractant, în aplicarea convenției, precum și orice document ori informare anexate acestora sau procurate de către o autoritate centrală vor putea fi prezentate înaintea tribunalelor sau autorităților administrative ale statelor contractante.

ARTICOLUL 31

În relația cu un stat care în materia încredințării copiilor practică două sau mai multe sisteme de drept aplicabile în unități teritoriale diferite :

a) orice referire la reședința obișnuită în acest stat vizează reședința obișnuită într-o unitate teritorială a acestui stat ;

b) orice referire la legea statului reședinței obișnuite vizează legea unității teritoriale în care copilul își are reședința obișnuită.

ARTICOLUL 32

În relația cu un stat care, în materie de încredințare de copii, practică două sau mai multe sisteme de drept aplicabile unor categorii diferite de persoane, orice referire la legea acestui stat vizează sistemul de drept desemnat prin dreptul acestuia.

ARTICOLUL 33

Un stat în care diferite unități teritoriale au reguli proprii de drept în materia încredințării copiilor nu va fi ținut să aplice convenția când un stat al cărui sistem de drept este unificat nu ar fi ținut să o aplice.

ARTICOLUL 34

În materiile în care se aplică convenția, aceasta prevalează asupra *Convenției din 5 octombrie 1961 privind competența autorităților și legea aplicabilă în materie de protecție a minorilor*, între statele părți la ambele convenții. Prezenta convenție nu împiedică însă ca un alt instrument internațional legînd statul de origine și statul solicitat sau altă lege a statului solicitat să fie invocate spre a obține înapoierea unui copil deplasat sau reținut în mod ilicit sau pentru organizarea dreptului de vizitare.

ARTICOLUL 35

Convenția nu se aplică între statele contractante decît la răpirile sau la neînapoierea ilicite care au avut loc după intrarea sa în vigoare în acele state.

Dacă o declarație s-a făcut potrivit art. 39 sau 40, referirea la un stat contractant făcută în alineatul precedent înseamnă unitatea sau unitățile teritoriale cărora li se aplică convenția.

ARTICOLUL 36

Nimic din această convenție nu împiedică două sau mai multe state contractante, în vederea limitării restricțiilor la care înapoierea copilului poate fi supusă, să se înțeleagă între ele ca să deroge de la oricare dintre dispozițiile sale care pot implica asemenea restricții

CAPITOLUL VI

Clauze finale

ARTICOLUL 37

Convenția este deschisă semnării statelor care erau membre ale Conferinței de la Haga de drept internațional privat la data celei de-a patruzeci și șasea sesiuni a sa

Ea va fi ratificată, acceptată sau aprobată și instrumentele de ratificare, acceptare sau aprobare se vor depune pe lingă Ministerul Afacerilor Externe al Olandei.

ARTICOLUL 38

Orice alt stat va putea adera la convenție.

Instrumentul de aderare se va depune pe lingă Ministerul Afacerilor Externe al Olandei.

Convenția va intra în vigoare, pentru statul care aderă, în prima zi a celei de-a treia luni calendaristice după depunerea instrumentului său de aderare.

Aderarea nu va avea efect decît în raporturile dintre statul care aderă și statele contractante care vor fi declarat că acceptă această aderare. Atare declarație urmează, de asemenea, să se facă de orice stat membru care ratifică, acceptă sau aprobă convenția ulterior aderării. Această declarație se va depune pe lingă Ministerul Afacerilor Externe al Olandei; acesta va trimite, pe cale diplomatică, cite o copie certificată conform fiecăruia dintre statele contractante.

Convenția va intra în vigoare între statul care aderă și statul care a declarat că acceptă această aderare în prima zi a celei de-a treia luni calendaristice după depunerea declarației de acceptare

ARTICOLUL 39

Orice stat, în momentul semnării, ratificării, acceptării, aprobării sau aderării, va putea să declare că convenția se va extinde la ansamblul teritoriilor pe care le reprezintă pe plan internațional sau la unul sau mai multe dintre ele. Această declarație va produce efect în momentul în care intră în vigoare pentru acest stat.

Această declarație, precum și orice extindere ulterioară se vor notifica Ministerului Afacerilor Externe al Olandei

ARTICOLUL 40

Un stat contractant care cuprinde două sau mai multe unități teritoriale în care sisteme de drept diferite se aplică materiilor guvernate de această convenție va putea, în momentul semnării, ratificării, acceptării, aprobării sau aderării, să declare că prezenta convenție se va aplica tuturor unităților sale teritoriale sau numai uneia sau mai multora dintre ele, și va putea oricînd să modifice această declarație, făcînd o altă declarație.

Aceste declarații se vor notifica Ministerului Afacerilor Externe al Olandei și vor indica, în mod expres, unitățile teritoriale cărora li se aplică convenția

ARTICOLUL 41

Cînd un stat contractant are un sistem de guvernămint în virtutea căruia puterile executive, judecătorești și legislative sînt împărțite între autoritățile

centrale și alte autorități ale acestui stat, semnarea, ratificarea, acceptarea sau aprobarea convenției sau aderarea la aceasta, ori o declarație făcută în temeiul art. 40, nu va atrage nici o consecință cu privire la separația internă a puterilor în acest stat.

ARTICOLUL 42

Orice stat contractant va putea, cel mai târziu în momentul ratificării, acceptării, aprobării sau aderării, ori în momentul unei declarații făcute în temeiul art. 39 sau 40, să facă fie una, fie cele două rezerve prevăzute la art. 24 și 26 alin. 3. Nici o altă rezervă nu va fi încuviințată.

Orice stat va putea, oricând, să retragă o rezervă pe care a făcut-o. Această retragere va fi notificată Ministerului Afacerilor Externe al Olandei.

Efectul rezervei va înceta în prima zi a celei de-a treia luni calendaristice după notificarea menționată la alineatul precedent.

ARTICOLUL 43

Convenția va intra în vigoare în prima zi a celei de-a treia luni calendaristice după depunerea celui de-al treilea instrument de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare prevăzut de art. 37 și 38.

După aceasta, convenția va intra în vigoare :

1. pentru fiecare stat care ratifică, acceptă, aprobă sau aderă ulterior, în prima zi a celei de-a treia luni calendaristice după depunerea instrumentului său de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare.

2. pentru teritoriile sau unitățile teritoriale la care convenția a fost extinsă potrivit art. 39 sau 40, prima zi a celei de-a treia luni calendaristice după notificarea vizată în aceste articole.

ARTICOLUL 44

Convenția va avea o durată de 5 ani, cu începere de la data intrării sale în vigoare potrivit art. 43 alin. 1, chiar pentru statele care ulterior o vor fi ratificat, acceptat sau aprobat sau vor fi aderat la ea.

Convenția se va reînnoi tacit din 5 în 5 ani, în afara cazului de denunțare.

Denunțarea se va notifica, cel puțin cu 6 luni înaintea expirării termenului de 5 ani, Ministerului Afacerilor Externe al Olandei. Ea se va putea limita la anumite teritorii sau unități teritoriale cărora li se aplică convenția.

Denunțarea nu va avea efect decât față de statul care o va fi notificat. Convenția va rămâne în vigoare pentru celelalte state contractante.

ARTICOLUL 45

Ministerul Afacerilor Externe al Olandei va notifica statelor membre ale conferinței, precum și statelor care vor fi aderat potrivit dispozițiilor art. 38 :

1. semnările, ratificările, acceptările și aprobările vizate la art. 37 ;
2. aderările vizate la art. 38 ;
3. data la care convenția va intra în vigoare potrivit dispozițiilor art. 43 ;
4. extinderile vizate la art. 39 ;
5. declarațiile menționate la art. 38 și 40 ;
6. rezervele prevăzute la art. 24 și 26 alin. 3 și retragerea rezervelor prevăzute la art. 42 ;
7. denunțările vizate la art. 44.

Drept care, subsemnații, legal împuterniciți, au semnat prezenta convenție.

Întocmită la Haga, la 25 octombrie 1980, în limbile franceză și engleză, ambele texte având aceeași valabilitate, într-un singur exemplar, care se va depune în arhivele Guvernului Olandei și de pe care o copie certificată conform se va înmîna, pe cale diplomatică, fiecăruia dintre statele membre ale Conferinței de la Haga de drept internațional privat la data celei de-a patrusprezecea sesiuni a sa.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru aderarea României
la Convenția de la Haga din 25 octombrie 1980
asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale
de copii**

În temeiul art. 77 alin. (1) din Constituția României, promulgăm Legea pentru aderarea României la Convenția de la Haga din 25 octombrie 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii și dispunem publicarea ei în Monitorul Oficial al României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

București, 15 septembrie 1992.

Nr. 189.

★

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

cu privire la aderarea României la Convenția europeană
asupra statutului juridic al copiilor născuți în afara căsătoriei
(Strasbourg, 15 octombrie 1975)

În temeiul art. 91 alin. (1) și art. 99 din Constituția României, precum și al art. 1 și 4 din Legea nr. 4/1991 privind încheierea și ratificarea tratatelor,

Președintele României decretează:

Art. 1. — Se aprobă aderarea României la Convenția europeană asupra statutului juridic al copiilor născuți în afara căsătoriei (Strasbourg, 15 octombrie 1975).

Art. 2. — Convenția europeană asupra statutului juridic al copiilor născuți în afara căsătoriei (Strasbourg, 15 octombrie 1975) se supune spre ratificare Parlamentului.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

În temeiul art. 99 alin. (2) din
Constituția României, contrasemnăm
acest decret.

PRIM-MINISTRU

THEODOR STOLOJAN

București, 21 aprilie 1992.

Nr. 90.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

pentru aderarea României la Convenția europeană
asupra statutului juridic al copiilor născuți
în afara căsătoriei, încheiată la Strasbourg
la 15 octombrie 1975

Parlamentul României adoptă prezenta lege

Art. 1. — România aderă la Convenția europeană asupra statutului juridic al copiilor născuți în afara căsătoriei, încheiată la Strasbourg la 15 octombrie 1975.

Art. 2. — În conformitate cu dispozițiile art. 1 din convenție, Ministerul Justiției va notifica secretarului general al Consiliului Europei măsurile luate pentru a asigura conformitatea legislației române cu dispozițiile convenției.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 11 iunie 1992, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE SENATULUI

academician ALEXANDRU BÎRLĂDEANU

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 8 septembrie 1992, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

MĂRTIAN DAN

București, 16 septembrie 1992.

Nr. 101.

CONVENȚIA EUROPEANĂ

asupra statutului juridic al copiilor născuți în afara căsătoriei *)

(Strasbourg, 15 octombrie 1975)

Statele membre ale Consiliului Europei, semnatare ale prezentei convenții,

considerînd că menirea Consiliului Europei este de a înfăptui o uniune mai strînsă între membrii săi, între altele înlesnind adoptarea unor reguli comune în domeniul juridic,

constatînd că într-un mare număr de state membre s-au realizat sau se întreprind eforturi în vederea îmbunătățirii statutului juridic al copiilor născuți în afara căsătoriei micșorînd deosebiri între statutul juridic al acestor copii și cel al copiilor născuți din căsătorie, aceste deosebiri defavorizînd pe cel dintîi pe plan juridic și social,

considerînd că în acest domeniu, încă mai există ample nepotriviri în dreptul statelor membre,

convinse că trebuie îmbunătățită condiția copiilor născuți în afara căsătoriei și că stabilirea unor anumite reguli comune privind statutul lor juridic ar înlesni înfătuirea acestui obiectiv și ar contribui, în același timp, la armonizarea legislațiilor în acest domeniu al statelor membre,

considerînd totuși că este necesar să se stabilească etape progresive pentru acele state care apreciază a nu fi în măsură să adopte de îndată unele dintre regulile prezentei convenții,

au convenit după cum urmează :

ARTICOLUL 1

Fiecare parte contractantă se angajează să asigure conformitatea legislației sale cu dispozițiile prezentei convenții și să notifice secretarului general al Consiliului Europei măsurile luate în acest scop.

ARTICOLUL 2

Filiația față de mamă a tuturor copiilor născuți în afara căsătoriei este stabilită prin singur faptul nașterii copilului.

ARTICOLUL 3

Filiația față de tată a tuturor copiilor născuți în afara căsătoriei poate fi constatată sau stabilită prin recunoaștere voluntară sau prin hotărîre judecătorească.

ARTICOLUL 4

Recunoașterea voluntară a paternității nu poate forma obiectul unei opoziții sau contestații, cînd aceste proceduri sînt prevăzute prin legislația internă, decît în cazul în care persoana care vrea să recunoască sau care a recunoscut copilul nu este, biologic, tatăl său.

ARTICOLUL 5

În acțiunile referitoare la filiația față de tată, probele științifice apte să stabilească sau să înlăture paternitatea, urmează a fi încuviințate.

ARTICOLUL 6

1. Tatăl și mama unui copil născut în afara căsătoriei au aceeași obligație de întreținere față de acest copil ca cea care există față de copilul născut din căsătorie.

2. Cînd obligația de întreținere a unui copil născut din căsătorie incumbă unor anumiți membri ai familiei tatălui sau a mamei, copilul născut în afara căsătoriei beneficiază, de asemenea, de această obligație.

ARTICOLUL 7

1. Cînd filiația unui copil născut în afara căsătoriei este stabilită față de cei doi părinți, exercitarea drepturilor părintești nu poate fi de drept atribuită numai tatălui.

2. Exerțarea drepturilor părintești urmează să poată fi transferată ; cazurile de transfer sînt supuse legislației interne.

ARTICOLUL 8

Cînd tatăl sau mama unui copil născut în afara căsătoriei nu are exercițiul drepturilor părintești ori al dreptului privind încredințarea copilului, acest părinte poate obține un drept de vizitare în cazurile îndreptățite.

ARTICOLUL 9

Drepturile copilului născut în afara căsătoriei la succesiunea tatălui și mamei sale și a membrilor familiilor lor sînt aceleași ca și cînd s-ar fi născut din căsătorie.

*) Traducere

ARTICOLUL 10

Căsătoria tatălui și mamei unui copil născut în afara căsătoriei conferă acestui copil statutul juridic al unui copil născut din căsătorie.

ARTICOLUL 11

1. Prezenta convenție este deschisă semnării statelor membre ale Consiliului Europei. Ea va fi ratificată, acceptată sau aprobată. Instrumentele de ratificare, acceptare sau aprobare vor fi depuse pe lângă secretarul general al Consiliului Europei.

2. Convenția va intra în vigoare după 3 luni de la data depunerii celui de-al treilea instrument de ratificare, acceptare sau aprobare.

3. Ea va intra în vigoare, față de orice stat semnatar care o va ratifica, accepta sau încuviința ulterior, după 3 luni de la data depunerii instrumentului său de ratificare, acceptare sau aprobare.

ARTICOLUL 12

1. După intrarea în vigoare a prezentei convenții, Comitetul Miniștrilor al Consiliului Europei va putea invita orice stat nemembru al consiliului să adere la prezenta convenție.

2. Aderarea se va efectua prin depunerea, pe lângă secretarul general al Consiliului Europei, a unui instrument de aderare care va produce efect după 3 luni de la data depunerii sale.

ARTICOLUL 13

1. Orice stat poate, în momentul semnării sau în momentul depunerii instrumentului de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare, să desemneze teritoriul sau teritoriile cărora li se va aplica prezenta convenție.

2. Orice stat poate, în momentul depunerii instrumentului său de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare ori în orice alt moment următor, să extindă aplicarea prezentei convenții, prin declarație adresată secretarului general al Consiliului Europei, la orice alt teritoriu desemnat în declarație și căruia îi asigură relațiile internaționale sau pentru care este abilitat să stipuleze.

3. Orice declarație făcută în temeiul paragrafului precedent va putea fi retrasă, în ceea ce privește orice teritoriu desemnat în această declarație, în condițiile prevăzute de art. 15 al prezentei convenții.

ARTICOLUL 14

1. Orice stat poate, în momentul semnării sau în momentul depunerii instrumentului său de ratificare, acceptare, aprobare ori aderare sau când va face o de-

clarație potrivit paragrafului 2 din art. 13 al prezentei convenții, să formuleze cel mult trei rezerve cu privire la dispozițiile art. 2—10 ale acesteia.

Rezerve cu caracter general nu sînt admise ; fiecare rezervă nu se poate purta decît asupra unei dispoziții.

2. Fiecare rezervă va produce efecte timp de cinci ani cu începere de la intrarea în vigoare a prezentei convenții față de partea luată în considerare. Ea va putea fi reinnoită pentru perioade succesive de cîte cinci ani, prin mijlocirea unei declarații adresate înainte de expirarea fiecărei perioade secretarului general al Consiliului Europei.

3. Orice parte contractantă poate retrage, în total sau în parte, o rezervă formulată de ea în temeiul paragrafelor precedente prin mijlocirea unei declarații adresate secretarului general al Consiliului Europei și care urmează să producă efecte de la data primirii sale.

ARTICOLUL 15

1. Orice parte contractantă va putea, în ceea ce o privește, să denunțe prezenta convenție, adresînd o notificare secretarului general al Consiliului Europei.

2. Denunțarea va produce efecte după șase luni de la data primirii notificării de către secretarul general.

ARTICOLUL 16

Secretarul general al Consiliului Europei va notifica statelor membre ale consiliului și oricărui stat care a aderat la prezenta convenție :

- a) orice semnare ;
- b) depunerea oricărui instrument de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare ;
- c) orice dată de intrare în vigoare a prezentei convenții, potrivit art. 11 ;
- d) orice notificare primită în aplicarea dispozițiilor art 1 ;
- e) orice declarație primită în aplicarea paragrafelor 2 și 3 ale art. 13 ;
- f) orice rezervă formulată în aplicarea dispozițiilor paragrafului 1 al art. 14 ;
- g) reinnoirea oricărei rezerve efectuate în aplicarea paragrafului 2 al art. 14 ;
- h) retragerea oricărei rezerve efectuate în aplicarea paragrafului 3 al art 14 ;
- i) orice notificare primită în aplicarea art 15 și data la care denunțarea va produce efecte

Drept pentru care, subsemnații, legal împuterniciți, au semnat prezenta convenție

Întocmită la Strasbourg la 15 octombrie 1975, în limbile franceză și engleză, ambele texte avînd aceeași valabilitate, într-un singur exemplar, care se va depune în arhivele Consiliului Europei. Secretarul general al Consiliului Europei o va comunica în copie certificată conform fiecăruia dintre statele semnatare și care aderă.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru aderarea României
la Convenția europeană asupra statutului juridic al copiilor
născuți în afara căsătoriei, încheiată la Strasbourg
la 15 octombrie 1975**

În temeiul art. 77 alin. (1) din Constituția României, promulgăm Legea pentru aderarea României la Convenția europeană asupra statutului juridic al copiilor născuți în afara căsătoriei, încheiată la Strasbourg la 15 octombrie 1975, și dispunem publicarea ei în Monitorul Oficial al României.

**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU**

București, 15 septembrie 1992.
Nr. 190.

ÎN ATENȚIA CITITORILOR!

Prin Hotărîrea Guvernului nr. 358/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 137 din 1 iulie 1991, a fost înființată Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, sub autoritatea Camerei Deputaților, care are dreptul, conform prevederilor hotărîrii menționate, la prima publicare a tuturor actelor normative.

Pentru a cunoaște legislația ce a fost adoptată după Revoluția din Decembrie 1989, pentru a fi informați cu privire la dezbaterile parlamentare, pentru a putea contacta partenerul de afaceri pe care îl doriți, pentru efectuarea formalităților de publicitate prevăzute de lege (citații, concursuri, pierderi de acte, schimbări de nume, anunțuri ale agenților economici, cereri de dobîndire sau de renunțare la cetățenia română etc.), Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, prin Serviciul relații cu publicul și agenți economici, București, invită societățile comerciale, întreprinzătorii particulari din țară și din străinătate, precum și pe toți cei interesați, să se adreseze în acest scop zilnic între orele 8,00—15,00, iar vinerea între orele 8,00—13,00, la telefon 11.77.02 sau direct la sediul acestuia din str. Blanduziei nr. 1, sector 2.

Aducem, pe această cale, la cunoștință că, începînd cu data de 1 octombrie 1992, prețurile practicate de regie pentru publicațiile sale, la care puteți face abonamente la oficiile poștale, sînt următoarele :

	<u>lei/trimestru</u>
● MONITORUL OFICIAL, Partea I, română	1.628
● MONITORUL OFICIAL, Partea I, maghiară (ROMÂNIA HIVATALOS KÖZLÖNYE)	1.628
● MONITORUL OFICIAL, Partea a II-a	9.000
● MONITORUL OFICIAL, Partea a III-a	443
● MONITORUL OFICIAL, Partea a IV-a	1.650
● COLECȚIA DE LEGI ȘI DECRETE	600
● COLECȚIA DE HOTĂRÎRI ALE GUVERNULUI ȘI ALTE ACTE NORMATIVE	600

Tarifele aplicate pentru publicațiile prevăzute de lege a fi inserate în „Monitorul Oficial”, de la data de 1 ianuarie 1992, sînt următoarele :

		<u>lei</u>
1. MONITORUL OFICIAL, Partea a III-a		
— pierderi de acte, de sigilii, schimbări de nume, citații emise de instanțele judecătorești și notariatele de stat	per anuț	500
— acte procedurale ale instanțelor judecătorești a căror publicare este prevăzută de lege	per anuț	700
— extras-cerere pentru dobîndirea sau renunțarea la cetățenia română	per anuț	1.200
— anuț pentru licitație în vederea acordării unei concesiuni aprobate de Guvern	per anuț	1.800
— concursuri de ocupare de posturi didactice în învățămîntul superior	per cuvînt	10
2. MONITORUL OFICIAL, Partea a IV-a		
— publicarea sentinței judecătorești privind înființarea societăților comerciale	per anuț	5.500
— bilanțuri și conturi de profit și pierderi :		
— pentru agenții economici înființați în 1990	per anuț	4.000
— pentru agenții economici înființați în 1991	per anuț	3.500
— publicarea modificării capitalului social, urmare a reevaluării fondurilor fixe, conform Hotărîrii Guvernului nr. 26/1992	per anuț	400
— publicații cu prezentare tabelară	per rînd coloană	150
— alte publicații ale agenților economici, sub formă de text, a căror publicare este prevăzută de lege	per cuvînt	10

Plata publicațiilor cuprinse în Partea a III-a și Partea a IV-a se va face prin mandat poștal pe adresa : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. 13 Septembrie — Casa Republicii, sector 5 — București, cont decontare 30.98.12.301 B.C.R.—S.M.B. sau cu dispoziție de plată.

EDITOR : PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, București, str. 13 Septembrie — Casa Republicii, sector 5, cont 30.98.12.301 B.C.R.—S.M.B.
Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenți economici, București, str. Blanduziei nr. 1, sector 2, telefon 11.77.02.
Tiparul : Tipografia „Monitorul Oficial”, București, str. Jiului nr. 163, sector 1, telefon 68.55.58.